

mig ogsaa under den anden Sag. Det er ikke rigtigt; det ærede Medlem spurgte mig ikke den Gang om, hvornaar jeg fik det at vide. Der var det ærede Medlem overrasket over, hvor lidt jeg vidste, men han spurgte ikke. Det konkrete Spørgsmaal, han her stadig væk har hængt sig i, nemlig, hvornaar fik Justitsministeren det at vide, det var et Spørgsmaal, som kom frem under denne Finanslovsdebat. Det er selvfølgelig rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde om de korte Bemærkninger. Naar jeg sagde, at en Minister kan ikke stadig tage Ordet for korte Bemærkninger, troede jeg, at man forstod, at jeg herved tænkte paa den første Del af Forhandlingerne, for naar vi er ved Afslutningen af Debatten, tager Ministrene selvfølgelig Ordet for korte Bemærkninger.

Og saa maa jeg indrømme, at der er en Grund til, som holdt mig tilbage, og det var den, at jeg sad nede paa min Plads og skammede mig over den Diskussion, det ærede Medlem indledede. Jeg skammede mig derover, fordi der her var sket en saa frygtelig Katastrofe i det danske Land, en Katastrofe, som vi maatte kunne enes om i Fællesskab at ordne, uden at vi skulde til at tænke paa: Hvorledes skal vi redde os selv? Hvad gjorde det ærede Medlem? Det ærede Medlem var paa et vist Tidspunkt bange for, hvorledes Sagen skulde falde ud, og saa kom han f. Eks., for at tage en enkelt Affære, ind paa Højesteretssagfører Dietrichson og hvad han havde udtalt, og saa siger det ærede Medlem: Viser det sig, at det gaar saaledes, saa skyldes det Regeringens Fejlskøn, og viser det sig, at det gaar saaledes, saa har Regeringen handlet endnu mere fejl. Det ærede Medlem har sikret sig under begge Eventualiteter, har sikret sig, hvis Landmandsbanken kommer over Katastrofen, og har sikret sig, hvis den ikke kommer over Katastrofen, det ærede Medlem har taget begge Muligheder med i Betragtning. Jeg synes, det var en Sag, man ikke skulde indlade sig paa at diskutere mere end højst nødvendigt, det var en Landsulykke, som havde ramt os, den burde vi i Enighed kunne løse uden at skulle til at sikre de enkelte Partier for Fremtiden. Jeg har holdt tilbage saa godt, jeg kunde, og sagt: Lad os ikke gøre denne Sag partipolitisk, vi bør holde den udenfor Partipolitik, som ikke er paa sin Plads her, men naar det ærede Medlem Hr. Rode bliver ved paa denne Maade at ville mistænkeliggøre Regeringen paa det allervigtigste Punkt, nemlig med Hensyn

til Bankkommissionen, saa er det jo umuligt. — Jeg skal overfor det ærede Medlem lige til Slutning sige, at jeg er glad ved, at det ærede Medlem interesserer sig saa meget for mig. Naar han særlig er interesseret i, at Bankkommisæreren har Ret til at faa alt at vide, er jeg ganske vist ikke rigtig klar over, hvad dette betyder, alle Ministre har samme Adgang og Ret til at faa det at vide, og Bankkommisæreren Virksomhed refererer sig som bekendt til noget helt andet, men selvfølgelig var jeg interesseret i det som saa mange andre.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg agter ikke paa nærværende Tidspunkt at diskutere med det ærede Medlem Hr. Rode om, hvorledes et Forslag mod illoyal Konkurrence, mod Sammenslutninger, Aftaler og Monopoler skal se ud; det vil der senere blive Lejlighed til. Men det ærede Medlem Hr. Rode maa ikke glemme, at det gentagende har vist sig umuligt at faa igennem Rigsdagen et Forslag af det Indhold imod Truster, som det ærede Medlem i sin Tid har udarbejdet og fremsat; og at møde med det igen vil alene af den Grund være en saa fuldkommen tom Demonstration, at ikke en Gang det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen paa dette Punkt vil sværge til det ærede Medlem Hr. Rodes Fane. Dog er det et Punkt, som jeg, da det ærede Medlem Hr. Rode har omtalt det, maa nævne, og det er Løn-aftalerne. Det ærede Medlem bør dog ikke glemme, at hvis man igennem Løn-aftaler monopoliserer Arbejdet, tilintetgør Frikonkurrence om Arbejdet, foranlediger Boycot, saa maa selvfølgelig saadanne Aftaler komme ind under Virkningen af en saadan Lovgivning, saavel som enhver anden Aftale, der er skadelig i sine Virkninger.

Jeg har ikke paastaet, at det ærede Medlem Hr. Rode i sin politiske Rygtesmiedie har smedet Illoyalitet overfor mig, det har jeg aldrig paastaet, det har jeg aldrig beskyldt det ærede Medlem for, men jeg har bestemt benægtet og kan ogsaa paa den højtærede Statsministers Vegne benægte Rigtigheden af hele den Fremstilling, som det ærede Medlem har givet af, hvad der skete i en vis bevæget politisk Periode for ikke saa grumme lang Tid siden. Der er i det ærede Medlems Fremstilling ikke eet sandt Ord. Det ærede Medlem siger, at der er een udenfor denne Sal, som vil smile. Ja, jeg kan forsikre det ærede Medlem, at indenfor